

HAJOTETTU DUUMA JA HÄMMENTYNEET LIBERAALIT

On kulunut jo toista viikkoa siitä, kun IV Duuma laskettiin hajalle ⁷², mutta sanomalehdissä julkaistaan yhä vieläkin lausuntoja Duumasta ja sen toiminnan arviointeja. Kaikki tunnustavat, että IV Duumaan oltiin yleisesti tyytymättömiä. Tyytymättömiä eivät olleet yksin liberaalit, ei ainoastaan „vastuuvollinen” (tilanherroille vastuuvollinen) oppositio. Tyytymättömiä olivat lokakuulaisetkin. Tyytymättömiä olivat myös oikeistolaiset.

Se, että taantumukselliset tilanherrat ja taantumuksellinen porvaristo ovat tyytymättömiä mustaan Duumaan, on epäilemättä tavattoman kuvaavaa ja merkittävää. Nämä luokat ovat tehneet *kaiken* voitavansa turvatakseen niin sanotun „rauhanomaisen” „perustuslaillisen” kehityksen.

Ne ovat tehneet *kaikkensa* — ja silti niiden on ollut pakko vakuuttautua, ettei siitä ole tullut *mitään!* Tästä johtuukin yleinen tyytymättömyys itse tilanherrojen ja porvariston leirissä. Oikeistolaisten sen enempää kuin lokakuulaistenkaan keskuudessa ei ole sitä hurmaantumista eikä ihastumista kesäkuun 3 päivän järjestelmään, mikä oli niin ominaista kolmannen Duuman kaudelle.

Meidän niin sanotut „ylä”-luokkamme, yhteiskunnallispoliittiset „huippukerroksemme” *eivät voi* enää hallita Venäjää entiseen tapaan, huolimatta siitä, että kaikki Venäjän valtiorakenteen ja hallinnan perustat ovat täydellisesti *heidän* säätämiään ja *heidän* etujensa mukaisiksi järjestettyjä. Ja „pohjakerrokset” palavat halusta muuttaa tätä hallintaa.

Tämä yhteensattuma, että „huippukerrokset” eivät voi hoitaa valtakunnan asioita vanhaan tapaan ja että „pohjakerrokset” vastustavat yhä päättävämmin tuollaiseen asiainhoitamiseen tyytymistä, muodostaakin juuri sen, mitä sanotaan (joskin hieman epätarkasti) poliittiseksi kriisiksi yleiskansallisessa mitassa.

Se on tosiasia, ja miltei kiistämätön tosiasia onkin, että tämä kriisi paisuu silmiemme nähden.

Luulisi, että demokraattien ja jopa järkevien liberaalienkin pitäisi jo tämän perusteella ymmärtää, että pyrittäessä parempaan ei painopisteenä ole suinkaan Duuma, että Duuma on siinä suhteessa vain epätarkka osoitin.

Mutta liberaalimme ovat jo kauan sitten tulleet kurittomiksi. „Sekä III että IV Duuma ovat kansanedustuksen irvikuva”, kirjoitti „Retsh” lehden pääkirjoitusten laatija, „mutta juuri ne ovat olemassa, ja hic Rhodus, hic salta” (latinalainen sanonta, joka merkitsee kirjaimellisesti: „tässä on Rhodos, hyppää tässä”, toisin sanoen tämä on pääasia, tämä on tärkeintä ja olennaista, todista tämä ja taistele tästä).

Erehdytte, herrat! *Ei* „Rhodos” ole siinä eikä siinä pidetä „hyppyjä”, niinkuin niitä *ei* siinä aloitettukaan.

Vain tilanherrojen ja rahasäkin lakeijat voivat pitää IV Duumaa demokraattisten voimien „Rhodoksena”, voivat unohtaa sen, että paitsi Duumaa „on olemassa” esimerkiksi yleiskansallisen merkityksen omaava työväenliike, vaikka liberaalit kuinka koettaisivat olla vaiti tuon liikkeen tällaisesta merkityksestä, vaikka liberaaliset työväenpoliitikot — likvidaattorit koettaisivat kuinka tahansa karsia ja tyypistää sen yleiskansallista merkitystä.

„Olemmeko me tehneet kaiken voitavamme”, huudahtaa „Retsh”, „vaikuttaaksemme Duumaan, pakottaaksemme sen noudattamaan ja täyttämään vaatimuksiamme?”

Tämä ei ole kovin viisasta, mutta riittävän selvää. „Me” — se tarkoittaa tilanherroja ja porvaristoa. „Retsh” näkee *tämän* „yhteiskuntapiirin”, vain *tämä* „yleinen” mielihope, vain tämä kiinnostaa sitä.

Pitäisi pakottaa mitä taantumuksellisimmat tilanherrat „täyttämään” liberaalisten tilanherrojen ja liberaalisen

porvariston „vaatimukset”, vaikka nämä eivät itsekään tiedä, mitä heidän pitäisi „vaatia”, mitä haluta: muutostako parempaan päin vai tätä muutosta suorittavan, yleiskansallisen laajuuden saavuttaneen työväenliikkeen heikentämistä?

Voi liberaaliparkoja!

„Pravda” № 151,
heinäkuun 5 pnrä 1918

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan
